

The background is black and filled with various decorative elements. There are several small white dots scattered throughout. There are also several grey stars of different sizes. Additionally, there are several circular patterns, each containing a yellow star. These circles have different internal designs, some with concentric circles and some with more complex, gear-like patterns. The title 'INTAMENA KEIK' is written in a large, white, stylized font. The authors' names 'PHILIP REEVE' and 'SARAH MCINTYRE' are written in a smaller, white, stylized font below the title. At the bottom center, there is a logo consisting of a stylized 'B' followed by the word 'Boutique' in a serif font.

INTAMENA KEIK

PHILIP REEVE
SARAH MCINTYRE

BB Boutique

ΞΕΚΙΝΗΣΤΕ
ΣΤΟΝ **NOBA**

ΑΓΓΙΑ ΖΩΑ ΓΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ!
ΕΝΑ ΚΟΥΝΕΛΟ!

ΔΕΙΤΕ ΤΑ 3 ΦΕΤΓΑΡΙΑ ΤΟΥ!

ΠΙΣΤΗ

ΕΛΠΙΔΑ

ΛΙΝΤΑ

ΚΑΜΙΕΡΗΣΤΕ
ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ
ΑΓΓΟΤΟΣΙΤΤΟ!

ΕΞΕΤΙΚΑ

MIA NEA ZΩΗ MOYNTI

ΕΚΘΡΕΨΤΕ ΑΕΡΟΠΡΟΒΑΤΑ!

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ ΠΙΕΡΑ ΑΠΟ
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΤΡΑ-ΛΑ-ΛΑ

MTEL-MITO
TI-A-ΛΟΥΛΑ

ΕΙ:

ΦΙΛΙΚΑ ΡΟΜΠΟΤ

ΤΖΑΙ:

ΦΥΤΑ!

ΔΙΑΣΤΙΚΤΑ

ΠΑΡΑ ΜΟΥΝΤΙ ΕΙΣΤΗΡΙΟ

ΕΝΑ

Το πρόβλημα με το διάστημα είναι ότι
υπάρχει πάρα πολύ από δαύτο.

Ένας ωκεανός μαυρίλας,
χωρίς ακτές.

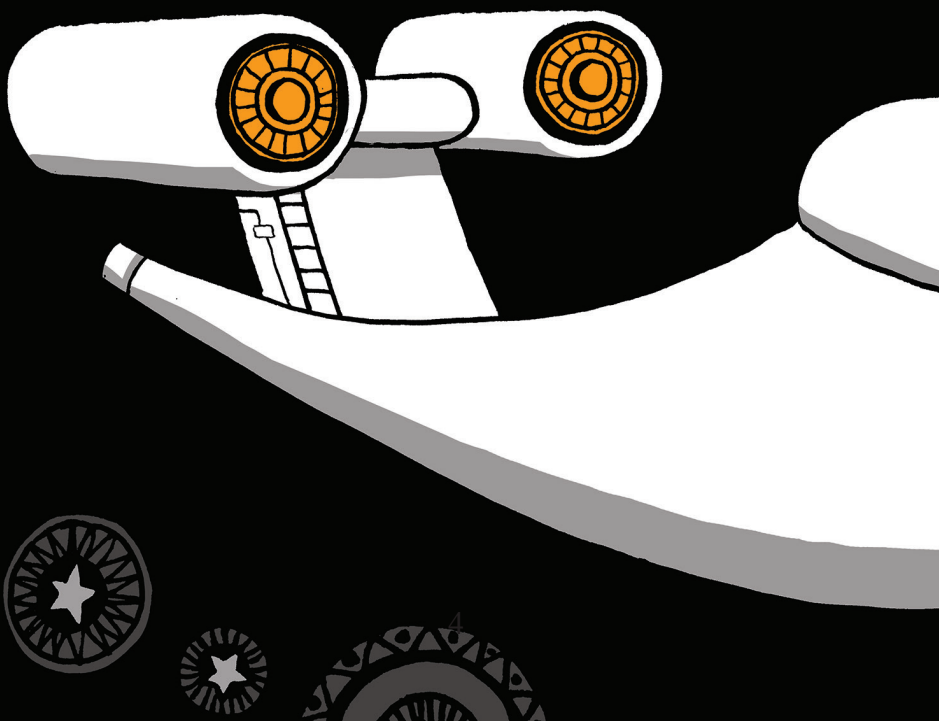

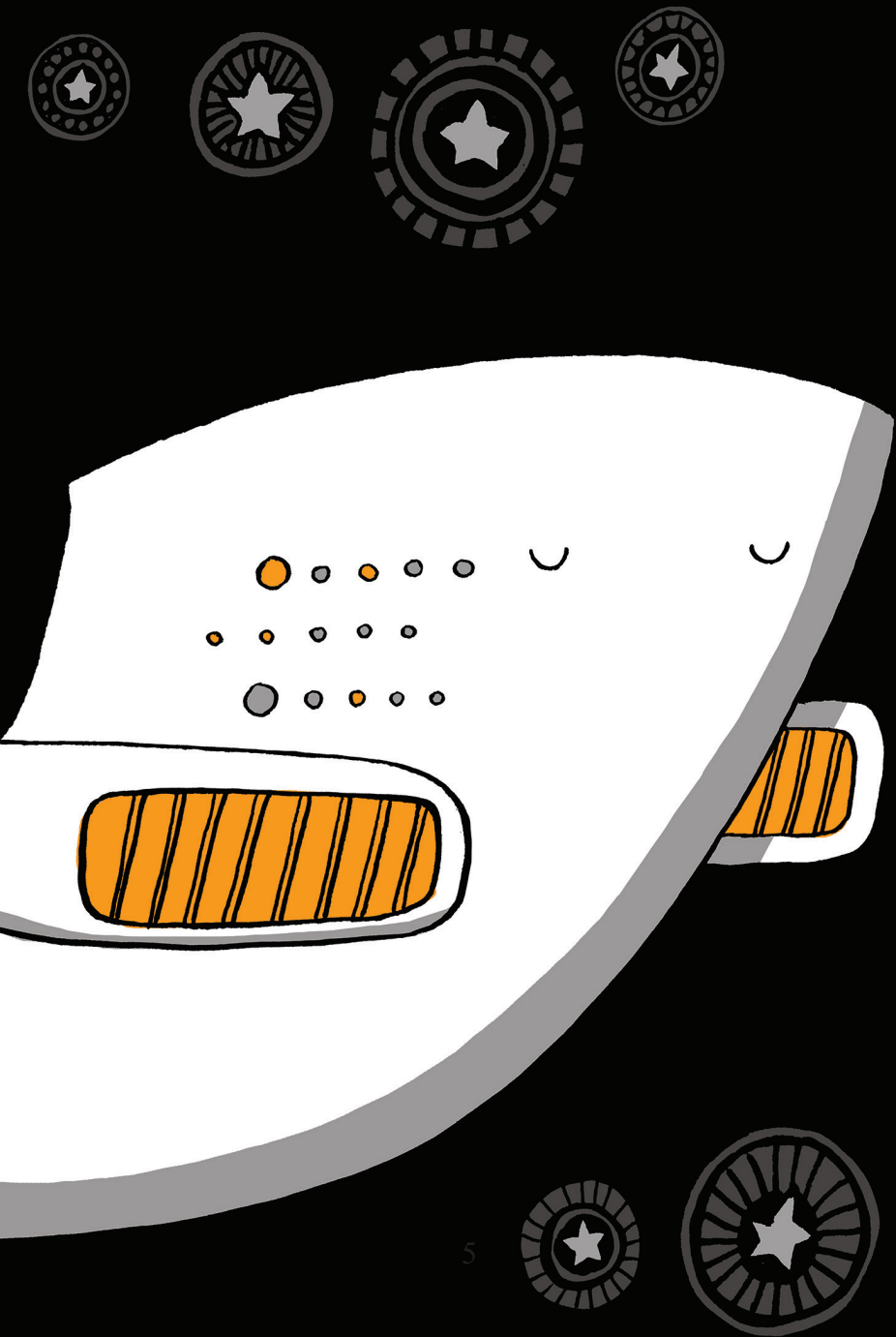

Και εκεί κάπου, μέσα στα εκατομμύρια
και δισεκατομμύρια χιλιόμετρα ολόμαυρης
νύχτας, υπάρχει μία μοναχική, κινούμενη
κηλίδα. Ένα εύθραυστο δέμα γεμάτο με
ανθρώπους που κοιμούνται και ονειρεύονται.

Ένα διαστημόπλοιο.

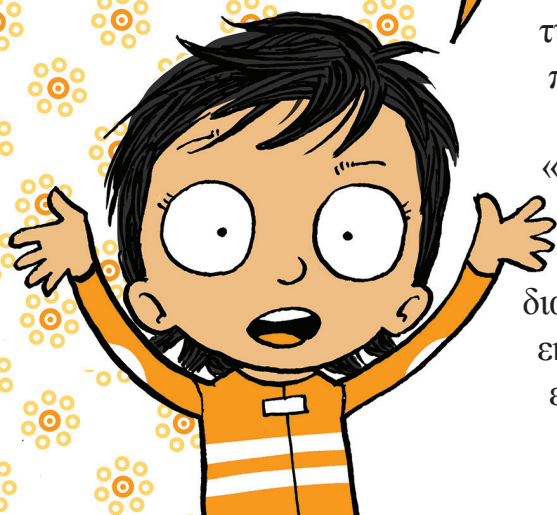
Το ταξίδι από τη Γη στη Σελήνη διαρκεί λίγες μέρες. Από τη Γη στον Άρη, λίγους μήνες. Για τον Δία χρειάζονται λίγα χρόνια, και για τον Ποσειδώνα και τον Πλούτωνα λίγα χρόνια παραπάνω. Αλλά η Άστρα ταξίδευε ακόμη πιο μακριά. Πολύ, πολύ πιο μακριά.

Ο κόσμος, που ονομαζόταν Νόβα Μούντι και θα φιλοξενούσε την Άστρα με την οικογένειά της, βρισκόταν σε τέτοια απόσταση από τη Γη, που θα χρειάζονταν εκατόν ενενήντα εννέα χρόνια για να τη διανύσουν.

ΕΚΑΤΟΝ
ΕΝΕΝΗΝΤΑ ΕΝΝΕΑ
ΧΡΟΝΙΑ!!

φώναξε η Άστρα
την πρώτη φορά
που της το είπε
η μητέρα της.
«Δεν μπορούμε να
μείνουμε
σε ένα
διαστημόπλοιο για
εκατόν ενενήντα
εννέα χρόνια!»

«Θα είναι τόσο βαρετά! Δεν θα έχουμε τίποτα να δούμε από τα παράθυρα. Αν υποθέσουμε, δηλαδή, ότι τα διαστημόπλοια έχουν παράθυρα... που μάλλον δεν έχουν! Άσε που όταν θα φτάσουμε, εγώ θα είμαι γριά! Θα είμαι...» Και μέτρησε με τα δάχτυλά της. «Θα είμαι διακοσίων εννέα ετών! Θα έχω γεμίσει ρυτίδες!»

Αλλά η μητέρα της Άστρα απλώς γέλασε κουνώντας στα γόνατά της το μικρό αδερφάκι της Άστρα, τον Αλφ, μέχρι που έβαλε και εκείνο τα γέλια. «Μην ανησυχείς, Άστρα. Δεν θα είμαστε ξύπνιοι. Όταν επιβιβαστούμε στο διαστημόπλοιο, θα μπούμε στις ειδικές κάψουλες ύπνου...»

«Είναι σαν κρεβάτια;» ρώτησε η Άστρα.

«Μοιάζουν λίγο με κρεβάτια», συμφώνησε ο πατέρας της. «Και λίγο με καταψύκτες».

«Δεν θα κάνει κρύο;» ρώτησε ανατριχιάζοντας η Άστρα. Φανταζόταν πώς θα ήταν να ξαπλώνει ανάμεσα σε κατεψυγμένο αρακά και δοχεία παγωτού, και να βάζει ένα παγωμένο, γλυκό ρολό για μαξιλάρι.

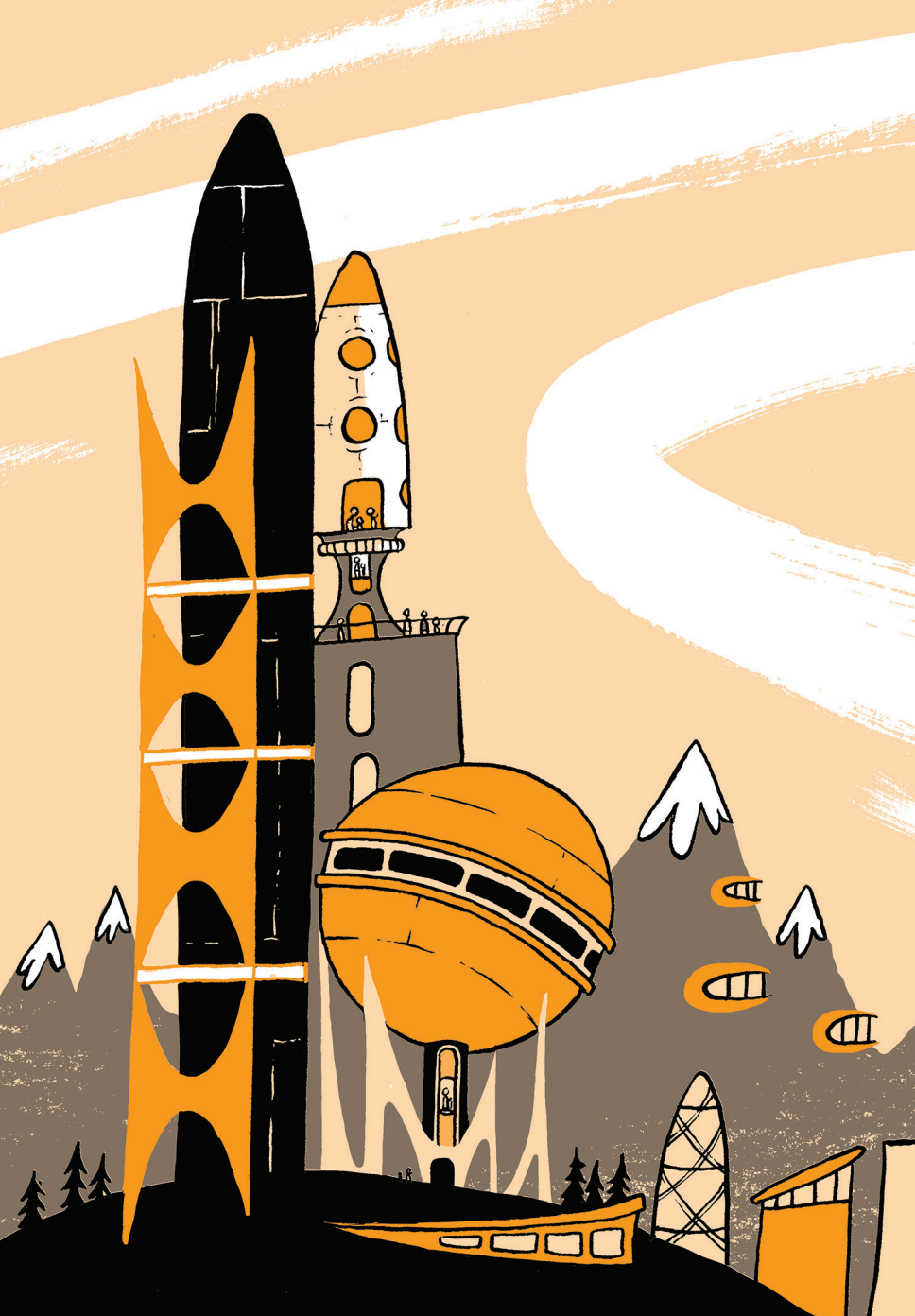
«Δεν θα νιώθουμε το κρύο», είπε η μητέρα της.

«Δεν θα νιώθουμε τίποτα. Θα κοιμόμαστε βαθιά. Οι μηχανές του σκάφους θα ρίξουν τη θερμοκρασία μας όσο χρειάζεται για να μη γερνάμε. Μετά, το σκάφος θα κατευθυνθεί μόνο του προς τον Νόβα Μούντι και μόλις φτάσουμε εκεί, θα μας ξυπνήσει και εμείς θα νιώθουμε σαν να έχει περάσει μία νύχτα μονάχα. Και θα βρισκόμαστε στο καινούριο σπίτι μας!»

«Ένας ολόκληρος, καινούριος κόσμος», είπε ο μπαμπάς της.

«Ο Νόβα Μούντι!» σκέφτηκε η Άστρα.

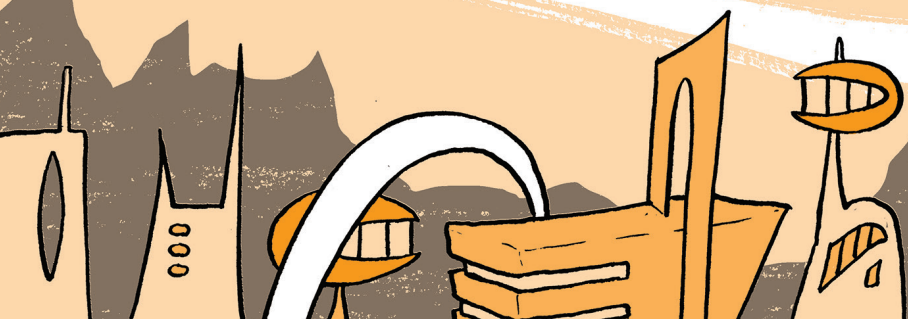
Ήταν ενθουσιασμένη που θα πήγαινε στον Νόβα Μούντι. Είχε δει βίντεο και φωτογραφίες αυτού του κόσμου. Θα έμενε σε ένα μεγάλο σπίτι μαζί με τη μαμά της και τον μπαμπά της και τον Αλφ, ανάμεσα στον απέραντο, πράσινο ωκεανό και τα δάση από φτέρες, και θα είχαν έναν κήπο με γαλάζιο γρασίδι. Θα έβαζαν τα δυνατά τους για να κάνουν τον καινούριο πλανήτη κατοικήσιμο και για τους υπόλοιπους ανθρώπους της Γης.

Αλλά εξακολουθούσε να μην της αρέσει η ιδέα αυτού του μακρόχρονου, παγωμένου ταξιδιού, έστω και αν έπεφτε για ύπνο.

«Θα μπορούμε να βλέπουμε όνειρα;» ρώτησε.

«Μόνο αν είναι ευχάριστα», της υποσχέθηκε η μητέρα της.

Και έτσι έγιναν τα πράγματα. Το σκάφος τους εκτοξεύτηκε από το διαστημοδρόμιο.

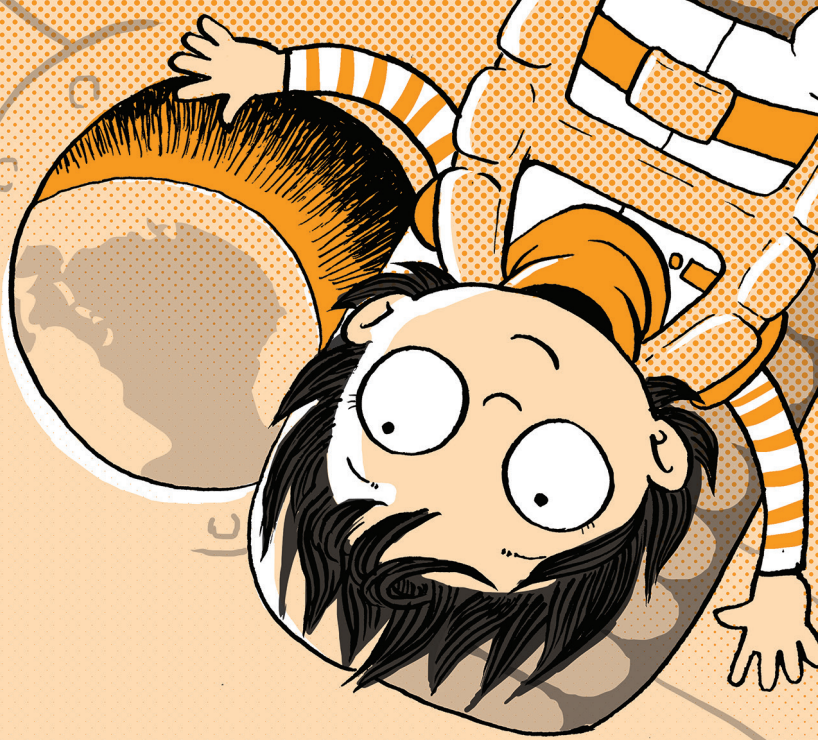

MPOY

oymmmii!

Και όρμησε ολόισια προς
τα επάνω, σκίζοντας τα σύννεφα
μέσα στον ηλιοφώτιστο αέρα, για να
μπει σε τροχιά γύρω από τη Γη. Καθώς
ανέβαινε, η γήινη βαρύτητα ξέσφιγγε την
αγκαλιά της και γινόταν ολοένα πιο αδύναμη,
μέχρι που χάθηκε εντελώς και η Άστρα
ένιωσε το σώμα της να γίνεται ανάλαφρο σαν
πούπουλο. Τα χέρια της αιωρούνταν πάνω
από τα γόνατά της, τα πόδια της σηκώνονταν
διαρκώς από το πάτωμα. Αν δεν ήταν οι ζώνες
ασφαλείας που την κρατούσαν στο κάθισμά
της, θα είχε υψωθεί στον αέρα και θα έκανε
γκελ στο ταβάνι. Ακριβώς αυτό έκαναν
ορισμένα αντικείμενα που είχαν ξεχάσει να

ασφαλίσουν οι υπόλοιποι επιβάτες.
Μολύβια, φωτογραφικές μηχανές και
παιχνίδια στριφογύριζαν στην καμπίνα,
και το πλήρωμα του σκάφους, θυμίζοντας
κολυμβητές σε διάφανα νερά, πετούσε
από πίσω τους όλο χάρη, για να πιάνει
τα αντικείμενα που είχαν χαθεί και
να τα επιστρέφει στους ιδιοκτήτες τους.

Όλων τα μαλλιά είχαν αρχίσει να αντιδρούν αλλοπρόσαλλα.

«Ζαλίζομαι!» γκρίνιαξε ένα κορίτσι που καθόταν κοντά της, και η μητέρα του έσπευσε να βάλει στα χέρια του μία σακούλα. Αλλά και ο μπαμπάς της Άστρα έδειχνε κάπως πράσινος. «Μοιάζει σαν να πέφτεις», είπε παίρνοντάς

ένα χάπι για τη ναυτία του διαστήματος.

Αλλά την Άστρα δεν την πείραζε αυτή η αίσθηση. Το αντίθετο μάλιστα, της άρεσε! Ήταν ωραίο να νιώθεις πως πέφτεις, από τη στιγμή βέβαια που δεν ήταν ανάγκη να ανησυχείς μήπως χτυπήσεις.

